

ת"פ 20780/01/13 - מדינת ישראל נגד נסים אלמקיס

בית משפט השלום ברחובות

29 מרץ 2015

ת"פ 20780-01-13 מדינת ישראל נ' אלמקיס

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
נסים אלמקיס

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אירית גלר

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד יאיר הרשקוביץ

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
2. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 30.6.12 בשעה 10:00 או בסמוך לכך, ברחוב הרצל 168 ברחובות (להלן - "הבנין"), גנב הנאשם מזגן שהותקן מעל גג "מספרת ג'ק" (להלן - "המספרה") הנמצאת בבנין ושייכת ליעקב זקרי (להלן - "המתלונן"). הנאשם השליך את המזגן אל החצר, גרר אותו עד לחנייה ולקח אותו עמו.
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען טענת אליבי, שלפיה היה בבית החולים בשעה הרלוונטית.

גדר המחלוקת

4. האם הנאשם גנב מזגן שהיה שייך למספרה של המתלונן? זאת היא השאלה במחלוקת בתיק.
5. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בגרסאות של עדות התביעה, גב' קלרה קוגן (להלן - "קלרה") וגב' אביטל מישר מאיר (להלן - "אביטל"), אשר מסרו כי הנאשם נטל את המזגן ולקחו עמו לרכבו. העדות הינן שכנות אשר התגוררו בבנין של המספרה, ואשר מכירות את הנאשם אשר ניהל עסק בבנין הצמוד אליהן. הגרסאות שמסרו העדות הינן הגיוניות ועקביות ומתיישבות זו עם זו. אם וככל שנפלו בהן סתירות, המדובר באי התאמות קלות, שאין לייחס להן משקל. לפי גרסתה של קלרה, ביום 30.6.12 שמעה פיצוץ, הסתכלה בחלון וראתה את הנאשם על גג המספרה, כאשר הכל מסביב מים. הנאשם ברח וקפץ מהגג למטה. כאשר יצאה למדרגות, ראתה יחד עם אביטל את הנאשם גורר מזגן לרכבו. בהמשך לכך התקשרה לאח של המתלונן וספרה לו על האירוע. אביטל אשרה את הדברים ומסרה, כי גם היא שמעה פיצוץ לפני השעה 10:00, וכאשר יצאה למדרגות ראתה את הנאשם גורר מזגן לרכבו.
6. לטענת באת כוח התביעה, עדותו של המתלונן מהווה חיזוק לגרסת העדות, למרות שלא היה נוכח באירוע נשוא כתב האישום. המתלונן מסר, כי יום קודם לאירוע היה ויכוח בינו לבין הנאשם בשל כך שהתחבר לביוט של הבנין ויצר הצפה. להערכת המתלונן, הנאשם התנקם בו בגניבת המזגן. כן אישר כי קלרה התקשרה אליו ביום 30.6.12 וספרה לו על האירוע. למחרת, כאשר הגיע למספרה גילה שיש קצר. לדבריו, המזגן שנגנב הינו בעל 3.5 כוחות סוס ועלותו כ-6000 ₪. חיזוק נוסף לגרסת העדות ניתן למצוא בהסדר הפשרה שאליו הגיעו הצדדים בבית משפט לתביעות קטנות, שבמסגרתו הסכים הנאשם, לאחר שמיעת עדויות, לפצות את המתלונן.
7. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם. הנאשם טען כבר בחקירתו טענת אליבי, שלפיה היה בבית חולים בזמן האירוע והכחיש את מעורבותו באירוע מכל וכל. אולם, בעדותו מסר גרסה כבושה, שלפיה עסק בשיפוצים באותו יום ונפל מהסולם כבר בשעה 09:30. גם גרסתו כי הגיע לבית החולים קצת אחרי 10:00 לא נתמכה במסמך כלשהו, והאישור המוקדם ביותר שהציג עניינו בשעה 10:19. מכאן, כי המסמכים הרפואיים מחזקים דווקא את גרסתה של קלרה, שלפיה הנאשם קפץ מהגג ונפצע. טענת הנאשם כי יש לעדות סיבה להפלילו, הינה טענה מופרכת ולא נמצא לה כל תימוכין. גם אין ליתן כל אמון בעדותה של אשת הנאשם, משום שמדובר בעדות מגמתית ובלתי אובייקטיבית.
8. בא כוח הנאשם טען, כי יש ליתן אמון מלא בגרסתו של הנאשם, אשר נתמכת בעדותה של אשתו. הנאשם הכחיש מכל וכל את אירוע הגניבה וטען כי נפל בעת שיפוצים בסביבות השעה 09:30. הנאשם גם מסר כי נסע מיד לאחר מכן לבית החולים, יחד עם אשתו, והם הגיעו לבית החולים בסמוך לשעה 10:00. חיזוק נוסף לגרסתו ניתן למצוא במסמכים הרפואיים, המאשרים כי הנאשם ריסק את כף רגלו ונזקק לניתוח שחזור. לפי המסמכים הרפואיים, הנאשם הגיע לבית החולים, לכל המאוחר בשעה 10:19.
9. עוד טען בא כוח הנאשם, כי אין ליתן אמון בגרסאות של עדות התביעה, וזאת בשל תמיהות וסתירות העולות מחומר הראיות, ובכלל זה: אביטל מסרה בעדותה, כי טרם יצאה מהבית בשעה 10:15, בעוד שבסמוך לשעה זו כבר התקבל הנאשם בבית החולים; אביטל מסרה כי ראתה את הנאשם ואת קלרה צועקים זה על זה, כאשר קלרה טוענת שכלל לא שוחחו; קלרה מסרה במשטרה כי ראתה את הנאשם כאשר הוא מחזיק במזגן, בעוד שבעדותה עמדה על כך שהנאשם גרר את המזגן; המתלונן וקלרה מסרו תיאור מינורי של יחסיהם, בעוד שבפועל היו יחסיהם קרובים בהרבה; אין כל הגיון, כי הנאשם קפץ מגובה 5 מטרים, ריסק את כף רגלו ונזקק לניתוח שחזור, אולם הצליח לגרור מזגן עד לרכבו.

דין והכרעה

רקע

10. כתב האישום מייחס לנאשם גניבה של מזגן מגג המספרה. למעשה, מדובר במדחס של מזגן השייך למספרה שבבעלות המתלון ונמצא על גג המספרה (להלן - "**המזגן**" או "**מדחס המזגן**"). המספרה מצויה במעבר (להלן - "**הפסאז'**"), שמתחת לבנין.

11. כל המעורבים בתיק הכירו זה את זה מספר שנים מכוח סמיכותם של המגורים או מקומות העסק. קלרה ואביטל התגוררו בעת הרלבנטית לכתב האישום בשכירות בבנין. קלרה, אשר התגוררה בקומה הראשונה, היא אמא וסבתא לנכדים ועובדת בחנות. אביטל, אשר התגוררה בקומה השניה, היתה סטודנטית באוניברסיטה בעת הרלוונטית. חלון חדר השינה של קלרה פונה לכיוון גג המספרה והוא סמוך למדחס המזגן המדובר. בית הארחה שבבעלות הנאשם ואשתו נמצא בסמוך לבנין. לנאשם ישנן ג' דירה בבנין. המתלון משמש גם כנציג וועד הבית של הבנין.

12. ההכרעה בתיק דנן מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של העדים. מטעמה של התביעה העידו אודות האירוע נשוא כתב האישום, קלרה, אביטל והמתלון. מטעמה של ההגנה העידו הנאשם ואשתו.

גרסתם של עדי התביעה והערכת מהימנותם

13. אפתח בתיאור גרסתה של קלרה.

14. קלרה מסרה בעדותה, כי ביום שבת, 30.6.12, היתה בחדר השינה ולפתע שמעה פיצוץ. קלרה הסתכלה בחלון וראתה את הנאשם עומד, כאשר הכל מסביבו מים. הנאשם היה במרחק של כ-2.5 מטרים ממנה. קלרה שאלה את הנאשם: "למה עשית את זה?", והוא ברח וקפץ למטה. קלרה יצאה עם כותנת לילה למדרגות וראתה את "הבחורה הזאת" (המדובר באביטל - א.פ.). הבחורה שאלה מה קרה ואז ראו את הנאשם, כאשר הוא גורר את המזגן ולוקח אותו לרכב. אביטל הלכה עם הנאשם לאורך המסדרון. קלרה התקשרה לאחיו של המתלון, משום שהיה לה את מספר הטלפון שלו אם האזעקה עובדת בשבת (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 10 - 12).

15. קלרה הבהירה כי הנאשם לא החזיק את המזגן בידיים כאשר היה על הגג, וזאת בניגוד לדברים שנרשמו בהודעתה במשטרה. קלרה הוסיפה כי התיאור המיוחס לה במשטרה אינו הגיוני, משום שלא ניתן להחזיק את המזגן בידיים. לדבריה, גם לא דברה עם הנאשם בזמן שהיתה במדרגות (**שם**, בעמ' 12).

16. כאשר נאמר לקלרה במהלך עדותה, כי הנאשם טוען שכלל לא היה במקום, אמרה, תוך שהיא פונה לכיוון הנאשם: "סליחה, אם הוא יכול להגיד לי שאני אישה שיש לי ילדים יותר גדולים ממך שיגיד לי את זה" והוסיפה: "אני מסתכלת לך בעיניים ... ותגיד לי, מה אני מטומטמת, אני כמעט בת 70, יש לי ילדים ונכדים. קיבלת את העונש שלך, שברת את הרגל שלך. אני אמרתי הכל, יותר אני לא רוצה לדבר, אני לא צריכה את זה". לאחר מכן אמרה: "הוא יודע טוב מאוד, לא רוצה לדבר, לא לרמה שלי, אני מאוד מצטערת, אני מה שראיתי, ספרתי פה ... אני לא באתי בשביל שהוא יקבל עונש, כי עונש שלו הוא קיבל ..." (**שם**, בעמ' 11 - 12).

17. עתה לתיאור גרסתה של אביטל.

18. אביטל מסרה בעדותה, שקצת לפני עשר בבוקרו של יום שבת שמעה רעש של שיפוצים ופיצוץ גדול. אביטל לא ידעה לומר מאיזה כיוון הגיעו הרעשים. כאשר ירדה קומה למטה ראתה את השכנה המתגוררת בקומה ראשונה,

שאיננה זוכרת את שמה. בהמשך אמרה, כי נדמה לה שקוראים לה קלרה. כמו כן ראתה את הנאשם עם המזגן כאשר הוא עומד ליד המספרה. קלרה והנאשם צעקו אחד על השני והיא לא הבינה מה קרה. היא שאלה את קלרה וזו אמרה לה שהנאשם לוקח את המזגן. לאחר מכן, ראתה את הנאשם דוחף את המזגן בפסאז' לכיוון הכביש. מכיוון שמיהרה לא התעכבה ועברה יחד עם הנאשם בפסאז' לכיוון היציאה. אביטל הוסיפה כי ראתה את הנאשם בלי כל צל של ספק (**שם**, בעמ' 6 - 9).

19. אתאר גם את גרסתו של המתלונן, אשר לא היה נוכח במקום ביום 30.6.12.

20. המתלונן מסר בעדותו, כי קלרה התקשרה אליו וספרה לו על האירוע. כאשר הגיע לעבודה ביום ראשון היה קצר בחשמל של המספרה. המזגן המדובר הינו בעל 3.5 כוחות סוס, עלותו כ-6,000 ₪ והוא נקנה כשלוש שנים לפני האירוע. בהמשך לכך הגיש נגד הנאשם תביעה בבית משפט לתביעות קטנות בגין הנזק שנגרם לו בעקבות גניבת המזגן והנאשם שילם לו פיצויים (**שם**, בעמ' 14).

21. עוד מסר המתלונן כי ניהל עם קלרה ואביטל יחסי שכנות וידידות בלבד וכן קשרים בקשר לענייני ועד הבנין. תחילה אמר כי לא נכנס כלל לדירות של השכנים, אולם לאחר מכן הודה, כי נכנס לדירתה של קלרה פעם אחת על מנת לבדוק סדק בקיר. באשר לקשריו עם הנאשם מסר המתלונן תחילה "לא מעוקצו ולא מדובשו". לאחר מכן אמר כי "הוא קצת בעייתי, אבל עוברים לסדר היום". בהמשך הוסיף, כי למרות שבית ההארכה של הנאשם במגרש נפרד מהבנין, הנאשם התחבר לביוב של הבנין וגרם בכך להצפה של הביוב ולעבודה רבה. ביום ששי, יום לפני האירוע נשוא כתב האישום, ביקש המתלונן מהנאשם לסייע עם בעיה בביוב אולם הוא סירב. המתלונן אמר לו כי יתלונן בעירייה, ובהמשך לכך הנאשם "התנקם" בו (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 14 - 15).

22. פרוטוקול הדין בבית משפט לתביעות קטנות הוגש לבית המשפט (**ת/3**). מפרוטוקול הדין עולה, כי עדי התביעה מסרו גרסאות דומות לאלו שנשמעו לפניי: קלרה ציינה, ששמעה בום וראתה תחילה את הנאשם דרך החלון כאשר הוא זרק את המזגן למטה, לאחר מכן הנאשם רץ ונפל. לדבריה, יצאה למדרגות שאלה את הנאשם למה עשה את זה והוא לא השיב לה (**שם**, בעמ' 4 - 5); אביטל מסרה, שכאשר יצאה למדרגות ראתה את הנאשם דוחף מזגן (**שם**, בעמ' 5 - 6); המתלונן מסר, כי ביום ששי, שקודם לאירוע, היתה בעיה עם הביוב משום שהנאשם התחבר אליו והוא כעס על הנאשם. עוד ציין, כי השכנה ספרה לו שבשבת הנאשם חתך את המזגן, זרק אותו מהגג וגרר אותו (**שם**, בעמ' 3).

23. בבחינת ראיות התביעה מצאתי כי עדי התביעה מסרו גרסה הגיונית, עקבית וקוהרנטית, כאשר העדויות משתלבות זו בזו ותומכות זו בזו. קלרה ואביטל תיארו את תחילת האירוע בשמיעתן רעשים ופיצוץ. קלרה הסתכלה בחלון וראתה את הנאשם, כאשר הוא על גג המספרה, זורק מזגן למטה וקופץ מהגג. בהמשך לכך יצאו השניים למדרגות וראו את הנאשם גורר את המזגן לכיוון היציאה. נכון אמנם כי קלרה הכחישה בעדותה קיומה של שיחה עם הנאשם במדרגות, בעוד שאביטל טענה כי היו ביניהם צעקות. אולם, קלרה אשרה בעדותה, כי שאלה את הנאשם מדוע הוא לוקח את המזגן, ומכאן כי התנהל דין ודברים כלשהו ביניהם. ייתכן שלכך כוונה אביטל בתיאורה. מכל מקום, לא מצאתי כי הפער בין העדויות הינו מהותי ועניינו בחלק שולי בלבד של האירוע. גם לא מצאתי כי יש מקום לייחס משקל לפער שלכאורה קיים בין הדברים שנרשמו מפיה של קלרה במשטרה, שלפיהם אמרה שהנאשם החזיק את המזגן בידיו, בהשוואה לעדותה שם עמדה על כך כי גרר את המזגן. קלרה הבהירה בעדותה כי לא אמרה דברים אלו במשטרה וייתכן כי מדובר ברישום שגוי מפיה.

24. לכך יש להוסיף, את הרושם שהותירה הפנייה האוטנטית של קלרה אל הנאשם במהלך עדותה, אשר חזקה את סימני האמת הניכרים מדבריה.

25. גם מצאתי, כי עדותו של המתלונן מתיישבת ומחזקת את עדויותיהן של קלרה ושל אביטל. המתלונן מספר כי קלרה דווחה לו על האירוע כבר בשבת, וכאשר הגיע ביום ראשון, מצא כי המזגן איננו וכי קיים גם קצר בחשמל.

גרסת הנאשם ואשתו והערכת מהימנותם

26. אתאר עתה את גרסתו של הנאשם.

27. בחקירתו במשטרה, הכחיש הנאשם כל קשר לאירוע הגניבה. הנאשם הכחיש כי עלה על גג המספרה וגנב את המזגן, וטען כי היה בבית החולים אסף הרופא ויש לו מסמכים רפואיים לאשר זאת. כאשר נשאל אם הוא יודע באיזו מספרה מדובר, השיב בשלילה, ואמר שיש במקום שתי מספרות, האחת של רוסי והשניה של מזרחיים. לדבריו, כלל לא היה במקום, וממילא איש לא דיבר עמו ולא צעק עליו. לאחר מכן הוסיף, "כל מה שקורה באזור ישר מאשימים אותי", ו"הם מסוכסכים עם עצמם". עם זאת טען בה בעת, כי אין לו כל סכסוך עם המתלונן (ת'1).

28. בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם, כי ביום 30.6.12 הגיע בסביבות 09:00 לבית ההארכה ועשה שם שיפוצים ולא היה בבנין. לדבריו, טיפס על סולם וטיפל בחשמל, כאשר אשתו יושבת על כיסא, והוא נפל מהסולם בסביבות השעה 09:30. לטענתו, נפל על רגל אחת ולא יכול היה לזוז. אשתו גררה אותו לרכב והם נסעו משם ישירות לבית חולים אסף הרופא, מרחק של כ-20 דקות נסיעה. לקראת 10:00 הגיע לבית החולים ומהרכב הובילו אותו באלונקה למיון וישר החלו לטפל בו. לדבריו, אשתו טפלה בביטוח ובשעה 10:19 נשלח פקס מהביטוח למיון, שניתן לטפל בו. כשעה לאחר שהגיע הכניסו אותו למחלקה ורצו לנתח אותו באותו היום משום שהיה צורך בניתוח שחזור כף הרגל, אולם הוא ביקש לדחות את הניתוח למחרת. לאור זאת, גם לא ייתכן שקלרה ואביטל ראו אותו באותה שעה. הנאשם הוסיף, שהוא זוכר במדויק את הזמנים באותו היום בשל האירוע הטראומטי שעבר (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 17 - 19).

29. הנאשם הכחיש כל סכסוך עם המתלונן וטען כי הוא שותה עמו קפה על בסיס יומי ונמצא עמו בקשר "ממש קשר קרוב" עד היום. לטענתו, הוא נותן למתלונן טובות הנאה ומאפשר לו לחנות ללא תשלום בחניה, ואילו המתלונן מספר אותו ללא תשלום. הנאשם הכחיש תחילה כל דין ודברים עם המתלונן בקשר לביוב. עם זאת, לאחר מכן אמר "כל בעיה שיש להם בביוב מאשימים אותי". עוד ציין, כי המתלונן משתמש בכסף של הוועד על מנת לעשות שיפוצים בביתה של קלרה והוא מסדר לה כל בעיה בבית ומכאן שהיא מקבלת טובות הנאה ממנו. כאשר לאביטל ציין, כי אמנם הכיר אותה וראה אותה מיד יום, אולם לא היה לו כל קשר עמה. לדבריו, היא ראתה כנראה מישהו אחר, ומשום שהמתלונן משלם לה כסף הגיעה להעיד (**שם**, בעמ' 17 - 18, 20 - 22).

30. הנאשם גם מסר כי המתלונן תבע ממנו פיצויים בסכום של 8,000 ₪ בגין גניבת המזגן. הנאשם אמנם הסכים לשלם למתלונן פיצויים בסכום של 3,000 ₪, אולם זאת ללא הודאה, ולאחר שלטענתו השופט לא רצה לשמוע אותו ואת עדיו. הנאשם הוסיף, כי המזגן אינו שווה את הסכום הנתען, משום שמדובר במזגן ישן, שעבר תיקונים רבים, וחשבונית הקניה כלל לא נמצאת בידי המתלונן. עוד ציין כי אין לו כל סיבה לגנוב מדחס ישן (**שם**, בעמ' 18).

31. עתה לתיאור גרסתה של אשת הנאשם.

32. אשת הנאשם אשרה בעדותה את גרסתו של הנאשם. לדבריה, הגיעה יחד עם הנאשם לעסק בסביבות 09:00. הנאשם עסק בשיפוצים והיא ישבה במרחק מספר מטרים ממנו, כאשר הנאשם נפל מהסולם בשעה 09:30. בהמשך לכך, גררה אותו לרכב ולקחה אותו לבית חולים אסף הרופא. עוד הוסיפה, כי הגיעו לבית החולים בסביבות 10:00, הנאשם היה בכאבי תופת והורידו אותו מהרכב על אלונקה. גם אשת הנאשם ציינה כי היא זוכרת במדויק את השעות באותו היום בשל האירוע הטראומטי, וכל ההתנהלות מתועדת. לדבריה, לנאשם אין כל סיבה לגנוב מזגן ישן שכל

פעם עשו בו תיקונים, כאשר יש להם בעסק 20 מזגנים חדשים. עוד ציינה, כי המדובר באנשים ממורמרים, הממררים לה ולנאשם את החיים מאז שהגיעו, וזאת משום שבעבר חנו בחינם במגרש בבעלותם. לדבריה, השכנים כבר הגישו עליהם 30 תלונות לעירייה. עוד ציינה כי היו המון בעיות עם הביוב. קלרה גם אמרה שלא תירגע ולא תשתוק עד שתהרוס להם את המקום ואת החיים. המתלונן סירב להראות להם בגין מה הוא מוציא את הוצאות הוועד ואף תבע אותם בגין תשלומי הוועד. עוד הוסיפה, שכאשר אביטל יצאה מאולם בית המשפט, היא כעסה על כך שבית המשפט פסק לה הוצאות בסכום של 100 ₪ בלבד ואמרה שבפעם שעברה הגיעה לעדות במשפט האזרחי וקבלה 250 ₪. המתלונן אמר לה לא לדאוג. לטענתה, אביטל הגיעה למשטרה והעידה בשל טובות הנאה שהיא מקבלת מהמתלונן (שם, בעמ' 23-28). אשת הנאשם אשרה כי הנאשם מצוי בקשרים טובים עם המתלונן, וזאת בניגוד לדעתה, כאשר היא איננה מנהלת עמו קשר כלשהו (שם, בעמ' 26).

33. הנאשם הגיש מסמכים באשר לטיפול שעבר בבית החולים. מהמסמכים עולה, כי בטופס הפניית חולה מחברת הביטוח נרשם "שעת כניסה: 10:19". בתעודת שהייה בבית החולים נרשם "שעת קבלה למיון: 10:52" (נ/1; נ/2). בסיכום אשפוז נרשם שעת קבלה למחלקה: 11:51 (ת/2). הנאשם הוסיף לענין זה, כי אמנם הגיעו בסביבות 10:00, אולם המסמך נשלח מהביטוח רק בשעה 10:19 לאחר שנערכה התייעצות וחלף זמן. עוד ציין, כי התקבל למחלקה בשעה 10:52 (פרוטוקול הדין, בעמ' 19). גם אשת הנאשם מסרה בעדותה, כי הגיעו בסביבות השעה 10:00, עמדה בתור לקבלה במיון ובקשה מהביטוח שישלחו את הטופס משום שלא היה להם טופס 17. בשעה 10:50 כבר היה הנאשם במחלקה. מכאן שגרסת התביעה, כאילו הנאשם גרר את המזגן בשעה 10:00, אינה אפשרית. לכך יש לצרף את העובדה כי המזגן לא נמצא (שם, בעמ' 25).

34. כאן המקום להתייחס לגרסאות של הנאשם ושל אשתו, כפי שהן עולות מפרוטוקול בית המשפט לתביעות קטנות (ת/3). בעדותו שם ציין הנאשם, כי הגיע לבית החולים בסביבות השעה 10:15 (שם, בעמ' 1). עוד מסר כי נפל מסולם בבית העסק שלו באותו היום ואין לזה כל קשר למזגן (שם, בעמ' 6); אשת הנאשם מסרה כי הנאשם נפל מסולם כאשר תיקן משהו בבית העסק. לדבריה, זה היה בשעה 09:00. עוד ציינה, כי היא הביאה את הנאשם לבית החולים והוא לא יכול היה ללכת (שם, בעמ' 6-7).

35. הגעתי למסקנה, כי אין ליתן אמון בנאשם, וזאת ממספר טעמים, אשר יפורטו להלן.

36. מצאתי כי הטענה ששלושה אנשים שהקשר ביניהם רופף ביותר קשרו להפליל את הנאשם הינה טענה מרחיקת לכת, חסרת הגיון ונעדרת כל בסיס ראיתי. לא השתכנעתי שקיים קשר אישי כלשהו בין קלרה ואביטל. השניים אמנם היו שכנות בעת הרלבנטית לכתב האישום, אולם לא היה ביניהן קשר מיוחד, והראיה ששתיהן לא זכרו את שמות רעותן במהלך עדויותיהן. גם הטענה כאילו אביטל מסרה עדות על מנת לזכות בהוצאות מהמתלונן הינה בלתי מתקבלת על הדעת. המדובר בסטודנטית המתגוררת בחיפה שנאלצה לבטל יום לימודים ועבודה שלם מתן עדותה. מכאן, שניתן להבין את חוסר שביעות רצונה מההוצאות שבית המשפט רשאי לפסוק לה. אם בקשה בעקבות זאת לקבל פיצוי נאות מהמתלונן בגין עדותה, אין בכך כדי ללמד כי עדותה שקר; גם אם קלרה והמתלונן ניהלו קשרי שכנות חברים ואפילו אם המתלונן סייע לה מדי פעם בביתה, אין בכך כדי ללמד על קיומו של קשר אישי יוצא דופן בין השניים. הראיה לכך, שבעקבות האירוע קלרה לא התקשרה למתלונן, אלא לאחיו.

37. עוד מצאתי כי יש לדחות את טענת האליבי של הנאשם, וזאת משום שמסר גרסאות סותרות ובלתי מתקבלות על הדעת לענין זה. גרסאותיו של הנאשם גם סותרות את המסמכים שהגיש. הנאשם טען בעת חקירתו כי בזמן האירוע המיוחס לו שהה בבית חולים. באותה חקירה לא ציין באילו שעות היה בבית החולים ובשל מה התאשפז. בעדותם בבית המשפט עמדו הנאשם ואשתו על כך, כי הגיעו לבית החולים לקראת השעה 10:00 ולא לאחר מכן. גרסה זו עומדת בסתירה לגרסתו של הנאשם בבית המשפט לתביעות קטנות, שהרי שם מסר כי הגיע בשעה 10:15. גרסה זו עומדת גם

בסתירה לגרסת אשתו של הנאשם בבית משפט לתביעות קטנות, שם מסרה שכבר בשעה 09:00 נפל מהסולם, משמע שהיו אמורים להגיע בסביבות 09:20 לבית החולים הנמצא, לטענתה, במרחק של כ-20 דקות. המסמכים אינם מאמתים את הגרסה שמסרו הנאשם ואשתו בבית המשפט, משום שלפי המסמכים, בשעה 10:19 קיבל הנאשם אישור מהביטוח, בשעה 10:52 נקלט במיון ובשעה 11:51 התקבל במחלקה. בנסיבות אלו גם תמוה כיצד זכרו במדויק הן הנאשם והן אשתו כי הגיעו לפני השעה 10:00, כאשר לא זו בלבד שלא ציינו שעה זאת במועד מוקדם יותר, אלא שהשעה סותרת את הראיות האחרות בתיק. אין זאת אלא, כי הנאשם ואשתו ניסו להתאים את שעת ההגעה לבית החולים לראיות הקיימות בתיק, על מנת לטעון, כי יש לנאשם טענת אליבי ולסתור את הטענה, כי גנב את המזגן בסמוך לשעה 10:00.

38. עוד יש לציין, כי הנאשם ואשתו טענו שהסכימו להסדר הפשרה בבית המשפט לתביעות קטנות, לאחר שהשופט לא רצה לשמוע את עדויות ההגנה. דא עקא, כי מפרוטוקול הדיון עולה שהצעת הפשרה עלתה לאחר שנשמעו העדים כולם.

39. קושי נוסף מצאתי בגרסתם של הנאשם ושל אשתו, שלפיה הנאשם נפל מסולם ונחבל ברגלו, כאשר בה בעת קלרה ראתה את הנאשם קופץ מהגג. צירוף המקרים שבו קלרה מייחסת לנאשם קפיצה מהגג ובאותו זמן דווקא הנאשם נופל מסולם, אינו סביר, והוא מעורר את האפשרות כי הנאשם המציא את גרסתו על מנת ליתן הסבר לשבר ברגלו. יתר על כן, גם אם נכונה הטענה כי הנאשם נפל מסולם, אין בכך כדי לשכנעני, כי הנאשם לא גנב קודם לכן את המזגן. ייתכן מאוד, כי הנאשם גנב את המזגן, ורק לאחר מכן עלה על סולם לצורך שיפוצים ונפל ממנו. אפשרות זו גם מספקת הסבר לתמיהה שהעלה בא כוח הנאשם באשר להיתכנות של גרירת המזגן לאחר שהנאשם שבר את רגלו. מכל מקום, אין אני נדרשת לקביעת ממצאים ברורים בשאלה זו, משום שהדבר אינו נדרש להכרעת הדין.

40. גם מצאתי כי הנאשם ניסה ליפות את תיאור יחסיו עם המתלונן. תחילה הכחיש כל סכסוך עמו וכן הכחיש כי היה דין ודברים יום קודם לאירוע, אולם לאחר מכן הודה, כי אכן היתה מחלוקת סביב הביוב. גם אשתו של הנאשם תיארה קיומם של קשיים ביחסים בין הצדדים, ובפרט באשר לביוב של הבנין.

האם הוכח שהנאשם גנב את המזגן?

41. כאשר אני מעמידה את העדויות זו מול זו, לא נותר צל של ספק בליבי, כי יש להעדיף את גרסת עדי התביעה על פני גרסת הנאשם ואשתו. מצאתי, כאמור, כי עדי התביעה מסרו גרסה הגיונית, עקבית וקוהרנטית, כאשר העדויות משתלבות זו בזו ותומכות זו בזו. שתי העדות מסרו גרסה דומה ועדותו של המתלונן שלפיה היה לנאשם אינטרס לפגוע בו מספקת את המניע למעשיו. לא מצאתי כי קיים קשר מיוחד בין עדי התביעה ואין כל הגיון בטענה כי רקמו קשר להפללת הנאשם. לעומת זאת, לא מצאתי כי יש מקום ליתן אמון בגרסתם של הנאשם ושל אשתו, וזאת משום שהגרסה נעדרת הגיון ונמצאו בה מספר סתירות.

42. הגעתי, אפוא, למסקנה כי הנאשם ניתק את מחדס המזגן של המתלונן מהצינורות ובכך גרם לפיצוץ של מים ולקצר במספרה. קלרה ראתה את הנאשם, כאשר הוא על גג המספרה, זורק את המזגן - שהוא למעשה מחדס - למטה וקופץ מהגג. בהמשך לכך, ראו קלרה ואביטל את הנאשם גורר את המזגן לכיוון היציאה. בין אם הנאשם נפצע בעת שקפץ מהגג ובין אם נפצע בסמוך לאחר מכן בעת שיפוצים בבית עסקו, אין בכך כדי להשליך על קביעת הממצאים בתיק.

43. הנאשם נטל את מחדס המזגן המצוי בבעלות המתלונן ולא השיבו. גם אם המחדס לא נמצא, אין בכך כדי

להשליך על קביעת הממצאים בתיק, משום שהוכח כי הנאשם שלל את מדחס המזגן מהמתלונן דרך קבע.

סוף דבר

44. הוכח כי הנאשם נטל מדחס של מזגן שהיה בבעלותו של המתלונן ושלל אותו מהמתלונן דרך קבע. מכאן, כי הנאשם גנב מהמתלונן את מדחס המזגן.

45. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ה, 29/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעון לעונש ליום 20.4.2015 שעה 08:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

**ניתנה והודעה היום ט' ניסן תשע"ה,
29/03/2015 במעמד הנוכחים.
אפרת פינק , שופטת**

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדהלה